

afb. 10

Kapel.

op pracht gelijkt werd hier, en overigens overall, met reden uitgesloten. De oplossing die de architect er op gevonden heeft om de spreekkamertjes te proportionneeren, met hun een soort verandah langs buiten te geven, is vernuftig en werpt een mooie strook schaduw op den voorgevel. Minder graag zie ik de driekantige loggia van de presidentskamer, met de ingedrukte balkondeur er boven.

Maar laten we nu langs de eerepoort binnentreden. Links naast de vestibule woont de portier met zijn helper en die brengt ons aanstands in de hall, waarin de groote eere-trap uitkomt. Links is de toegang tot de spreekkamers. Hier is de indruk oprecht verrassend. Liever dan een beschrijving te wagen van dit keurig stukje binnenarchitectuur, verwijs ik den lezer naar de prachtige photo (afb. 4), die nochtans niet vermag het ge'emperd en afgewisseld licht- en schaduwspel weer te geven dat hier heerscht. De verlichting komt van hoog, daar de toiletten van

de speelplaats onder de vensters verscholen zitten, maar dat laat de uiterst fijne tinten der glazuursteen van bogen en pilaren nog beter uitkomen. Zooals men ziet zijn de parloirs ook langs binnen ingekort. Zelfs zijn ze voorzien van valsche plafonds, 2 M. lager gelegen dan de echte.

De groote hall, waar we nu terug in uitkomen, brengt, rechtuit gezegd, een zekere ontgoocheling mee. Na wat de voorgevel had beloofd, had ik iets ruimers verwacht. Niet aan een monumentale trapzaal, zooals die van een barokpaleis — nuttelooze pracht komt hier niet van pas — maar toch aan iets in verhouding met de belangrijkheid van het geheel. De hall is immers het centrale knooppunt van heel het complex. Hij moet een gedacht geven van de afmetingen der binnenruimten en den toeschouwer brengen in een soort „grondstemming", die gelijkt op het „leitmotief" in een Wagneriaansche opera.

Men zal opwerpen: „Al het noodige is er toch". Overwaar; maar men is, ook op andere plaatsen in 't gebouw, verder dan dat strikt noodige gegaan op gebied van ruimte. Dan mocht het hier toch wel, a fortiori.

Een redenaar, die in zijn betoog verschillende punten af te handelen heeft, tracht altijd die aan elkaar te verbinden door elegante en welgepaste transitiees. Strikt genomen zijn deze transitiees er wel niet noodig, maar ze zijn niettemin uiterst nuttig om de aandacht der toehoorders te boeien en den indruk van verbrokkeling weg te nemen.

Zoo gaat het ook in de architectuur: de verschillende vleugels van een groot gebouw op keurige en suggestieve wijze aan elkaar verbinden is hoofdzaak voor een bouwmeester.

In 't seminarie van Kathelijne Waver stelde zich het probleem op dezelfde wijze als hier. En daar werd ongetwijfeld gestreefd naar monumentaliteit in de hall en in de trapzaal. Maar jammer genoeg, is de oplossing alles behalve gelukkig. Dan vind ik het nog beter, zooals te Apeldoorn, de vraag niet eens te stellen!

Terwijl ik nu toch aan het vitten ben zal ik er maar meteen gedaan mee maken en ronruit bekennen, dat ik ook de reden niet vat, waarom het gelijkvloers van het voorgebouw de ongewone hoogte van 5 M. 75 moet hebben, daar hier toch geen enkele groote zaal in voorkomt. Met een paar goed aangelegde trapstegen hadde men best de verbinding met de achtergebouwen kunnen bekomen en men zou dan ook niet tot het lapmiddel der valsche plafonds zijn